

Odposlechnuto... lektoři o představeních 1. bloku Dětské scény 2021

„Největší kvalitou letošní Dětské scény je to, že Dětská scéna JE!“ uvedl předseda lektorského sboru Roman Černík první rozborovou besedu pro vedoucí a dospělé účastníky, „zřejmou součástí naší diskuse tedy určitě bude i zážitek, že zase sedíme v divadle a reflexe toho, jak vůbec bylo možné v čase uplynulého jeden a půl roku něco vytvořit.“

Kdo nepracuje, ať nejí – soubor Taneční studio Light, Praha

A právě po jeden a půl roce karantény se děti z Tanečního studia Light „vřítily na jeviště, jako by se nic nestalo“. Tak pojmenovala vedoucí souboru Lenka Tretiagová zázrak, který mohli sledovat všichni v publiku. Bylo dojemné a zároveň energizující sledovat, „že ten rok v karanténě nezničil jejich soudržnost“. Nicméně i u nich se dlouhá pauza mezi započítím inscenace a včerejším představením na mnohém podepsala. Baletní špičky bonbónového mámení odmítly vyrůst s baletkou a ostatním dětem se zaplnily díry po zubech, díky kterým bylo téma inscenace před rokem a půl skutečně aktuální. A tak, ač stále malé, děti z tématu vlastně vyrostly. Jana Franková, která stihla zhlédnout představení *Kdo nepracuje, ať nejí* ještě v době „chybějících zubů“, ale konstatovala, že v dnešním vystoupení prokázaly děti daleko větší nadhled a suverenitu.

Dominantní složkou *Kdo nepracuje, ať nejí* je samozřejmě pohyb, taneční jazyk, který by v inscenaci měl sloužit a většinou také slouží dramatickému kontextu, tedy vyjádření vztahů a konfliktů. Irina Ulrychová za všechny lektořky zdůraznila, že děti jsou skvěle pohybově vybavené, a to jim dává obrovskou jistotu pro „býtí na jevišti“ a suverenitu, která se mimo jiné výjimečně projevila třeba u zpívající malé herečky. Soubor v nejlepší slova smyslu ukázal, co to znamená být souborem tanečně-divadelním. Díky taneční přípravě děti dokážou v nebývalé intenzitě a souladu souhrát, díky přípravě dramatické umění sdělovat emoce, a to i v mluvnici složce, a být si na jevišti partnery. Z jejich interakce a živelné radosti musí mít divák zákonitě velký zážitek. Tam, kde pohyb vyjadřuje status postav a jeho proměny (potlačování, zabírání místa apod.), taneční jazyk inscenace funguje skvěle, rezervy jsou ve vyjádření motivace postav a vztahů mezi nimi.

Inscenace přináší i různé otázky a nejistoty, a to zejména na poli dramaturgie. Taneční studio Light se spíše volně inspirovalo textem Miloše Macourka. Cestu od předlohy ke scénáři pak charakterizují hlavně dva výrazné posuny: zavedení postavy malého bílého zoubku a tematický akcent na problematiku „zuby a sladké“ a na pro některé až budovatelské rčení „kdo nepracuje, ať nejí“ (podpořené modrými montérkami).

Kromě toho, že se divák musí opakovaně ptát, kdo je vlastně v „biologii“ zubů malý bílý zoubek, kde je jeho místo, proč je od ostatních odlišen (červeným kostýmem), funguje tato postava jako našeptávač, jako Jago mezi dětskými mličňáky. „O to problematičtější pak je, když se tento hajzlík-zoubek, který způsobí celkový rozpad, v závěru stává hrdinou, který všechny pozvedne,“ komentovala Irina Ulrychová. Lenka Tretiagová potvrdila, že do postavy malého bílého zoubku se skutečně v procesu tvorby zamotali. Jako prevenci nebo i lék na podobné nesnáze doporučila Irina Ulrychová nejen Tanečnímu studiu Light, ale obecně všem režisérům dětského divadla dát autorům Macourkova nebo Šrutova formátu větší důvěru.

Zdroj: [DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY 2021](#)

